

Kapitola 3

#dobitvy

Zatraceně, je mu už 8,73 roku a pořád má ještě v puse mezeru mezi zuby! Kvůli chybějícím řezákům ho budou považovat spíš za hloupého prvňáka než za odvážného týpka, co se kamarádí se šestáky ...

Knut si před zrcadlem ještě jednou vyzkoušel svůj úsměv, při němž není vidět mezeru, ale dnes se mu nechtěl podařit. Něco tu nesešlo, a nebylo to tričkem. Pošetilou textilií s motivem ze Star Wars vyměnil hned po prvním pohledu do zrcadla za něco jiného, méně trapného. Ne, nebylo to ani mezerou v chrupu. To, co mu chybělo, byla čepice! Musí si nutně u Alby vyzvednout svou kšiltovku! Ještě dnes.

Vzápětí už stál na rohožce a zvonil u Langhansových. Ve dveřích ho uvítala Alba. Někdy, když se na svého chráněnce zářivě usmívala, Knut sám nevěděl, jestli chodí k Langhansovým

radši kvůli Albě, nebo kvůli Albertovi. Jasně, Albertův pokoj ho přitahoval počítačovými hrami pro starší děti, prastarou lávovou lampou, spoustou potrhých gadgetů a působivými plakáty z fantasy filmů plnými obrovských blyštivých zbraní a žen s velkým poprsím.

Alba byla naproti tomu ta hezčí a kamarádštější z dvojčat. Jednala s ním skoro jako s velkým a vůbec ne povýšeně. Takže se jí dalo odpustit, že má v pokoji pannu na zkoušení účesů, všude se jí povaluje módní bižuterie, deset otevřených knížek obrácených zaprášenými hřbety nahoru a na stěně visí obrovský plakát s koněm. Knut často seděl na posteli uprostřed její zoologické zahrady plyšáků a díval se, jak si do dlouhých tmavě plavých vlasů vplétá kousky různých látek.

Dnes tu panoval ještě větší chaos než jindy – uplynulo čtrnáct dní a Alba musela zase jednou uklízet. Pěkná hora odpadků! Proto nebyla nejdřív k nalezení ani Knutova čepice. Ke všemu si Albu její maminka Margit předvolala dolů do obývacího pokoje.

„Hledej prostě dál, prcku, jo? Jsem hned zpátky!“ zaševelila Alba, než vyšla z pokoje, a ještě mu rychle pročísla vlasy.

Zítřka jí bude muset říct, že „prcku“ nebo dokonce „mrně“ rozhodně nejsou oslovení, kterými by chtěl být nazýván na veřejnosti. Zítřka... Dnes chtěl ještě chvíli zůstat v tomto pokoji. Krásně to tu vonělo. Po malinách? Po malinách s vanilkou? A navíc tu přece někde je jeho čepice... Knut začal nadzvedávat ručníky a sešity, podíval

